

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi hírek

9. old.

Múltidézés

10. old.

Farsangi vers:

Amikor várod az enyhülést...

13. old.

Ünnepi receptek:

„Cibereleves és Gánica”

14. old.

Kalendárium:

A SZERVITA REND

ALAPÍTÓI

15. old.

Húshagyó kedd

18. old.

Viccek:

19. old.

Rejtőnény:

20. old.

Szent Efrém:

Nagyböjti imádság

Életem Ura és Uralkodója, ne engedd
hozzám a jóra való restség,
könnyelműség, pénzvágy és megszólás
szellemét!

Ajándékozd inkább szolgádnak a
józanóság, alázatosság, állhatatosság és
szeretetet lelkét!

Igen, Uram, Királyom!

Add meg, hogy megismerjem bűneimet,
és meg ne ítéljem felebarátomat,
mert áldott vagy örökkön-örökké.

Ámen!

Miseszándékok

Február (az esti szentmisék időpontja 17 h)

Szentek és ünnepeink

1. 2.	Szerda Csütörtök		Szent Ignác, Szent Brigitta Gyertyaszentelő Boldogasszony Szent Balázs Szent András
3. 4. 5.	Péntek Szombat Vasárnap	9h: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjai este:	Évközi 5. vasárnap Szent Ágota
6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Sövényházi József és Lajos Erzsébet 9h: Eleven Géza este:	Miki Szent Pál Szent Richárd Emiliáni Szent Jeromos Szent Appolónia, Szent Erik Szent Skolasztika Lourdes-i jelenés Évközi 6. vasárnap Szent Lídia
13. 14. 15. 16. 17. 18. 19.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Sánta Árpád 9h: este: 17-Vér Antal, Rózsa Ilona; a Vér és Rózsa család elhunyt tagjai	Szent Katalin Szent Cirill és Metód Szent Georgina Szent Julianna Szervita rend alapítói Szent Bernadett Évközi 7. vasárnap Szent Zsuzsanna
20. 21. 22. 23. 24. 25. 26.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Marinkov Györgyné Szegedi Margit 9h: Farkas Cs. Ferenc, Ábrahám Rozália és fiuk, Ferenc este:	Szent Leó Szent Eleonóra Hamvazószerda Szent Péter székfoglalása Szent Polikárp Szent Mátyás apostol Szent Cézár Nagyböjt 1. vasárnap Szent Viktor
27. 28. 29.	Hétfő Kedd Szerda		Szent Gábor Szent Oszvald

A SÖTÉTSÉGNEK ELMONDOTT TÖRTÉNET

Föl akartam venni a kabátomat és átmenni barátomhoz, Ewaldhoz. De beléfeledkeztem egy könyvbe, régi könyv volt, és egyszerre este lett, ahogy Oroszországban kitavaszkodik. Egy pillanattal előbb a szoba még a legtávolibb sarkáig világos volt, s most úgy tettek a tárgyak, mintha soha nem ismertek volna mást, csak alkonyatot. Mindenütt nagy, sötét virágok szálltak föl, s akár a szitakötők szárnyán, ragyogás suhant át bársonyos kelyhükön.

A béna lábú ember már bizonyosan nem volt az ablaknál. Így hát otthon maradtam. Mit is akartam mesélni neki? Már nem is tudtam. De egy idő múlva éreztem, hogy valaki várja tőlem ezt az elveszett történetet, magányos ember talán, aki messze, sötét szobájának ablakánál áll, vagy meglehet, maga ez a sötétség, amely engem, őt és a tárgyakat körülveszi.

Így történt aztán, hogy a sötétségnek meséltem. S ő mind közelebb hajolt hozzám, úgyhogy egyre halkabban beszélhettem, egészen úgy, ahogyan ehhez a történethez illik. Különben a jelenben játszódik, s már kezdődik is.

Hosszú távollét után Georg Lassmann doktor visszatért szűkebb hazájába. Sosem volt ott számottevő vagyona, s most már csak két nővére élt szülővárosában, mindkettő férjnél, úgy látszott, sikerült házasságban; tizenkét év múltán viszontlátni őket, ez volt látogatásának célja. Legalábbis így hitte.

De éjszaka, mikor a zsúfolt vonaton nem tudott aludni, rájött, hogy igazában a gyermekkor kedvéért szánta rá magát az útra, s remélte, hogy a régi utcákban megtalál belőle valamit: egy kaput, egy tornyot, egy kutat, az egykori öröm vagy bánat hangulatát, melyben ismét magára ismer. Hiszen az ember úgy elveszti magát az életben.

Egyszerre annyi minden jutott eszébe: a kis lakás a Heinrichsgassén, ragyogó ajtókilincseivel és sötétre mázolt padlójával, a féltett bútorok, és szülei, ez a két elkopott ember, szinte alázattal mozogtak közöttük; a sietős, hajszás köznapok, s a vasárnapok, akár a kitakarított termék, a ritka látogatások, melyeket zavarukban nevetve fogadtak, az öreg kanárimadár, a lehangolt zongora, az öröklött karosszék, amelybe nem volt szabad beléülni, egy névnap, egy nagybácsi, aki Hamburgból érkezik, a bábszínház, a kintornás verklíje, a gyerektársaság, s amint valaki elkiáltja: „Klára!”

A doktor már csaknem elaludt. Állomáson vesztegeltek, fények futnak át előttük, a kalapács vizsgálódva megy végig a megcsendülő kerekeken. S ez úgy hangzik, mint: Klára, Klára, Klára, tűnődik el a doktor, egyszerre magához térve, ki is volt az? S mindjárt egy arc dereng föl, gyermekarc, sima, szőke hajú. Lerajzolni nem tudná, de homályos érzése támad, halk, megadó gyámoltalanság sejlik föl, két kislányosan keskeny váll, mintha még jobban összeszorítaná az agyonmosott ruhácska, s hozzákölt egy arcot, de már tudja, hogy nem kell költenie. Előtte van, vagy sokkal inkább előtte volt - hajdan.

Így emlékszik Lassmann doktor, nem minden erőlködés nélkül, egyetlen játszótársnőjére, Klárára. Egészen addig, amíg ő maga nem került a nevelőintézetbe, tán tízéves korában, vele osztotta meg, ami csak történt vele, azt a keveset - vagy sokat? Klárának nem volt testvére, s neki mintha nem is lettek volna: hiszen két idősebb nővére nem törődött vele.

De azóta sem kérdezősködött senkitől sem Kláráról. Hogyan is lehetséges? Visszatámaszkodott. Olyan jámbor kislány volt, emlékezett tovább, s aztán eltűnődött: ugyan mi lett belőle azóta? Egy darabig aggasztotta a gondolat, hogy meg is halhatott. Mérhetetlen szorongás szakadt rá a szűk, zsúfolt fürkében; minden ezt a föltevést látszott igazolni: beteges gyerek volt, odahaza sem lehetett különösen jó dolga, gyakran sírdogált. Kétségtelenül meghalt.

A doktor nem bírta tovább: megzavarta az alvókat, amint kinyomakodott köztük a kocsi folyosójára. Kinyitotta az egyik ablakot, s kinézett rajta a táncoló szikráktól megtépett feketeségbe. Ez megnyugtatta. S amint később visszatért a fürkébe, minden kényelmetlenség ellenére elaludt.

A vizontlátás két asszonyövével nem volt zavartalan. Mindhárman megfélekedtek róla, hogy hiába a szoros vérrokonság, mindig is nagyon távol álltak egymástól, s most eleinte igyekeztek testvérek módjára viselkedni. Közben aztán hallgatólagos megegyezéssel azt az udvarias középhangot választották menedékül, amelyet a társasági gyakorlat minden esetre kialakított.

Fiatalabbik nővérénél járt, akinek férje különösen kedvező körülmények között élt, mint császári tanácsosi címmel kitüntetett gyáros; az ebéd negyedik fogása után a doktor megkérdezte:

- Mondd csak, Sophie, mi van Klarával?

- Miféle Klarával?

- A vezetéknevére nem emlékszem már. Az a kislány, tudod, a szomszédéknál, akivel gyerekkoromban együtt játszottunk.

- Ó, Klára Söllnert gondolod?

- Söllner, úgy van, Söllner. Most rémlik csak: az öreg Söllner, valami rettenetes ember volt... de mi lett Klarával?

Nővére habozott:

- Hát férjhez ment... különben most teljes visszavonultságban él.

- Igen - mormolta a tanácsos úr, s kése megcsikordult a tányéron -, teljes visszavonultságban.

- Ismered te is? - fordult sógorához a doktor.

- Csak ú-ú-úgy futólagosan... különben meglehetősen ismert errefelé.

A házastársak egyetértő pillantást váltottak. A doktor ráeszmélt, hogy számukra, nem tudni mi okból, kellemetlen az ügyről beszélni, hát nem firtatta tovább.

Annál több érdeklődést árult el a tanácsos úr a téma iránt, mielőtt a ház asszonya magukra hagyta az urakat a feketekávé mellett.

- Ez a Klára - kérdezte alattomos mosollyal, s szemét a szivarjáról az ezüst hamutartóra hullajtott hamura szegezte -, ez amolyan csöndes és ráadásul csúnya kisgyerek volt?

A doktor hallgatott. A tanácsos úr bizalmasan közelebb húzódott:

- Hát, az volt ám a szép história!... Sosem hallottál róla?

- Hiszen nem beszéltem senkivel.

- Mit, beszélni... - mosolygott finoman a tanácsos -, olvashatta az újságokban bárki.

- Micsoda? - kérdezte idegesen a doktor.

- Hát egyszerűen megszökött - ezt a váratlan mondatot sűrű füstfelhő mögül küldte a gyáros, és végtelen élvezettel várta a hatást. De úgy látszott, elégedetlen vele. Hivatalos képet vágott, kihúzta magát s egészen más, tényközlő s egyben sértődött hangon folytatta:

- Hm. Férjhezadták Lehr műszaki tanácsoshoz. Azt hiszem te már nem ismerhetted. Nem idős ember, korombeli. Gazdag, ízig-vérig tisztességes, tudod, ízig-vérig az. A lánynak nem volt egy garasa sem, azonfölül szép sem volt, a nevelése sem olyan, és a többi... De a műszaki tanácsosnak nem nagy dáma kellett, hanem szerény, házias nő. De hát Klára... mindenütt befogadták a társaságba, csak jóindulattal találkozott... igazán... szívesek voltak hozzá... egyszóval könnyedén valakivé válhatott volna, tudod... De hát Klára egy szép napon... alig két évvel az esküvő után: nincs sehol. Képzelheted: sehol. Hová ment? Itáliába. Egy kis kényutazásra, no persze nem egyedül. Mi már az utolsó évben meg sem hívtuk, - mintha csak megsejttünk volna! A tanácsos, jó barátom, feddhetetlen jellem, igazi férfi...

- És Klára? - szakította félbe a doktor, és fölemelkedett ültéből.

- No igen... persze elérte az ég büntetése. Tehát az illető... mondják, művészember... tudod, afféle jómadár, aki csak úgy... Egyszóval, mikor visszakerültek Itáliából, Münchenben azután: agyó, és azóta sem látták. A nő meg ott ült a gyerekével!

Lassmann doktor izgatottan járt föl és alá:

- Münchenben?

- Igen, Münchenben - felelte a tanácsos és ő is fölállt. - Egyébként állítólag elég nyomorúságos sorban...

- Hogyhogy nyomorúságos... ?

- Hát - a tanácsos szivarjára meredt -, pénzügyileg és egyáltalán... Úristen... micsoda élet... - Hirtelen sógora vállára tette ápolt kezét, s hangja gurgulázott a gyönyörűségtől: - Tudod, különben úgy hallottam, abból él, hogy...

A doktor kurtán megfordult és kiment az ajtón.

A tanácsos úrnak, miután keze lehullott sógora válláról, jó tíz percre volt szüksége, hogy ámulatából magához térjen. Aztán bement feleségéhez és mérgesen megjegyezte:

- Mindig mondtam, hogy a fivéred született csodabogár. Az asszony épp elbóbiskolt, s lustán ásította:

- Ó, Istenem, sajnos az.

Tizennégy nap múlva a doktor elutazott. Megértette, hogy a gyerekkorát máshol kell keresnie. Münchenben a címjegyzékben rábukkant: Klára Söllner, Schawabing, utca, házszám. Bejelentette magát és elment hozzá. Karcsú asszony köszöntötte, a szoba tele fényel és kedvességgel.

- Georg, hát emlékszik még rám?

A doktor elcsodálkozott. Végül megszólalt:

- Hát maga az, Klára.

Csöndes arcát, tiszta homlokát egészen nyugodtan tárta a férfi elé, mintha időt akarna adni, hogy ráismerjen. Sokáig tartott. Végül úgy látszott, a doktor rálelt valamire, ami tanúsította, hogy valóban régi játszótársnője áll előtte. Mégegyszer megkereste Klára kezét és megszorította; aztán lassan eleresztette és körülnézett a szobában. Nem volt benne semmi fölösleges. Az ablaknál íróasztal, különféle írással és könyvekkel, az asszony ott ülhetett épp. A szék még visszatolva.

- Talán írt...? - a doktor érezte, milyen ostoba kérdés volt.

De Klára elfogulatlanul válaszolta:

- Igen, fordítok.
- Nyomda számára?
- Igen - mondta nyugodtan -, az egyik kiadónak.

Georg észrevett a falon néhány itáliai fényképet. Köztük Giorgione „Koncert”-jét.

- Szereti? - Közelebb ment a képhez.
- És maga?
- Az eredetét még sosem láttam. Firenzében van, igaz?
- A Pittiben. El kell oda utaznia.
- Ezért?
- Ezért. - Arcán egyszerű, fölszabadult vidámság. A doktor elgondolkodón nézett föl.

- Mi van magával, Georg? Miért nem ül le?
- Szomorú vagyok - felelte habozva. - Azt hittem... de maga egyáltalán nincs nyomorúságban... - csúszott ki a száján.

- Hallotta a történetemet? - mosolygott Klára.

- Igen, azaz...

- Ó - szakította félbe gyorsan Klára, mikor látta, hogy elsötétül a homloka -, nem az emberek bűne, hogy másképp beszélnek róla. A dolgok, amelyeket átélünk, gyakran nem fejezhető ki, és aki mégis elmondja őket, muszáj, hogy hibába essék...

Szünet. S a doktor:

- Mi tette magát ilyen jóságossá?

- Minden - felelte az asszony halkán és melegen. - De miért mondja ezt?

- Mert... mert igazában keménnyé kellett volna válnia. Oly gyöngye, gyámoltalan gyerek volt; az ilyenek később vagy megkeményednek vagy...

- Vagy meghalnak... ezt akarta mondani. Hát én meg is haltam. Ó, hosszú évekre meghaltam. Azóta, hogy utoljára láttam magát, odahaza, egészen amíg... - Az asztalról odanyújtott valamit: - Látja, ez a képe. Egy kicsit hízelgő. Az arca nem ilyen tiszta, de... kedvesebb, egyszerűbb. Majd megmutatom a gyerekünket is, most itt alszik a szomszéd szobában. Fiú. Angelónak hívják, mint őt. Ő most elutazott, messze.

- És egészen egyedül van? - kérdezte zavartan a doktor, még mindig a kép fölé hajolva.

- Igen, én és a gyerek. Nem elég? Elmondom, hogyan is van ez. Angelo festő. Nemigen ismerik, biztosan sosem hallotta a nevét. A legutóbbi időkig birkózott a világgal, a terveivel, önmagával és velem. Igen, velem is; hiszen már egy év óta kértem: utaznod kell. Éreztem, mennyire szüksége van rá. Egyszer tréfálkozva azt kérdezte: „Engem vagy egy gyereket?” „Gyereket”, mondtam, s akkor elutazott.

- És mikor tér vissza?

- Mire a gyerek meg tudja mondani a nevét; így egyeztünk meg. - A doktor közbe akart szólni, de Klára nevetett:

- És mivel ez nehéz név, egy darabig eltart majd. Angelino a nyáron lesz két éves.

- Különös - mondta a doktor.

- Micsoda, Georg?

- Milyen jól megérti az életet. Milyen önálló lett, milyen fiatal. Hová tette a gyerekkorát...? hiszen mind a ketten olyan... olyan gyámoltalan gyerekek voltunk. Ezt nem lehet megváltoztatni vagy eltörölni.

- Arra gondol, hogy a gyerekkorunk miatt szenvednünk kellett volna, igazság szerint?

- Igen, pontosan arra. A súlyos sötétre a hátunk mögött, amelyhez oly gyöngé és bizonytalan szálak kötnek bennünket. Az elmúlt időre, melybe belétápláltuk zsenyéinket, minden kezdést és bizakodást, a csíráit mindannak, ami egyszer talán valóra válik. S most egyszerre tudjuk: mind a tengerbe süllyedt, és még azt sem sejtjük, pontosan mikor. Ésre sem vettük. Mintha valaki összekaparta, ami pénze csak volt, vett érte egy tollat s a kalapjára tűzte, és huss, az első szél elfújja. Persze, toll nélkül ér haza, és nem marad más hátra, mint, hogy eltöprengjen, mikor is röpködhessen el.

- Ezen tűnődik, Georg?

- Már nem. Föladtam. Valahol a tizedik évem után kezdtem, ott, ahol abbahagytam az imádkozást. A többi nem tartozik hozzám.

- És hogy van az, hogy mégis emlékezett rám?

- Ezért jöttem el magához. Maga annak az időnek egyetlen tanúja. Azt hittem, magában újra megtalálom, amit magamban hiába keresek. Egy mozdulatot, szót, egy nevet, amelyhez fűződik valami... a magyarázat.. - A doktor hideg, nyugtalan kezébe hajtotta fejét.

Klára asszony elgondolkozott:

- Olyan kevésre emlékszem a gyermekkoromból, mintha ezer élet volna közbül. De most, ahogy figyelmeztet rá, eszembe jut valami. Egy este. Váratlanul állított be hozzánk; a szülei elmentek hazulról, tán színházba. Nálunk minden világos volt. Apám vendéget várt, valami rokont, távoli, gazdag rokont, ha jól emlékszem. Nem tudom már, honnan kellett érkeznie, valahonnan messziről. Már két órája vártuk. Az ajtók nyitva, égtek a lámpák, anya időnkint fölkelte és megigazította a terítőt a heverőn, apa az ablakban állt. Senki sem mert leülni, nehogy egy széket is elmozdítson. Maga, mert épp betoppant, velünk várakozott. Mi, gyerekek, az ajtónál vártunk. És minél később lett, annál csodálatosabb vendéget vártunk. Igen, szinte reszkettünk, hogy meg talál érkezni, mielőtt eljut a nagyszerűség végső fokára, amelyhez elmaradásának minden percével közelebb ért. Attól nem féltünk, hátha egyáltalán nem jön el; bizonyosak voltunk benne: eljön, de időt akartunk hagyni neki, hogy nagy és hatalmas legyen.

A doktor hirtelen felkapta a fejét és szomorúan mondta:

- Tehát mindketten emlékszünk, hogy nem jött meg. Én sem felejtettem el.

- Nem - erősítette meg Klára -, nem jött. - S némi szünet után: - De mégis szép volt!

- Micsoda?

- Hát... a várakozás, a sok lámpa... a csönd... az ünnepélyesség.

Moccant valami a szomszéd szobában. Klára asszony elnézést kért egy pillanatra; s amint sugárzón és vidáman visszatért azt mondta:

- Akkor bemehetünk. Ébren van és mosolyog... De mit is akart épp mondani?

- Épp azt fontolgattam, mi segíthette... ehhez a nyugodt önuralomhoz, hogy magára találjon. Nem adhatta olcsón az élet. Nyilván kellett hozzá valami, ami belőlem hiányzik.

Klára leült mellé:

- Mi volna az, Georg?

- Különös dolog ez. Mikor annyi idő után megint először visszaemlékeztem magára, három héttel ezelőtt, éjszaka, utazás közben, az jutott eszembe: milyen jámbor gyerek volt. És most, hogy láttam, annak ellenére, hogy annyira más, mint vártam... igen, annak ellenére csaknem azt mondhatnám, még bizonyosabban, úgy érzem, ami minden veszélyen átvezette, az... a jámborsága volt.

- Mit nevez jámborságnak?

- Hát, az Istenhez való viszonyát, iránta való szeretetét, a hitét.

Klára behunyta szemét:

- Isten iránti szeretet? Hadd gondoljam végig.

A doktor feszülten figyelte. Ő pedig, mint aki egymás után jövő gondolatait mondja ki lassan:

- Gyerekkoromban... szerettem én Istent? Nem hiszem. Igen, még csak... már az is valami örületes fölfuvalkodottságnak... nem is ez a helyes szó... a legnagyobb bűnnek látszott, ha arra gondolok: Ő van. Mintha ezzel arra kényszeríthetném, hogy bennem, ebben a nevetséges

hosszú karú, gyöngye gyerekben legyen... a mi szegényes lakásunkban, ahol minden hamis és hazug volt, a papírmáséból készült bronz falitányéroktól a drága címkéjű üvegekbe öntött borig. És később... - Klára asszony elhárító mozdulatot tett, s két szeme szorosabbra zárult, mintha félne, hogy szemhéján keresztül valami retteneteset lát meg -, igen, később ki kellett volna üznöm magamból, ha bennem lakik akkoriban. De semmit sem tudtam róla. Egészen elfelejtettem. Mindent elfelejtettem.

- Csak Firenzében... mikor életemben először láttam, hallottam, éreztem, megismertem, és egyben megtanultam köszönetet mondani mindezért, akkor gondoltam újra rá. Mindenütt jelen voltak a nyomai. Valamennyi képen megtaláltam mosolyának töredékeit, a harangok még az ő hangjából éltek, és a szobrokon fölismertem kezének nyomát.

- És ott megtalálta?

Klára tágra nyílt, boldog szemmel nézte a doktort:

- Éreztem, hogy volt, valaha egyszer volt... mért is éreztem volna többet? Ez már bőven elég volt.

A doktor fölkelt s az ablakhoz lépett. Szabad mező volt előtte s a régi, kis schwabingi templom, fölötte az alkonyuló ég. Hirtelen megkérdezte, anélkül, hogy visszafordulna:

- És most? - s mikor nem kapott választ, csöndesen visszatért.

- Most - tűnődött Klára, mikor Lassmann doktor épp előtte állt, és szemét a férfira emelte -, most azt gondolom néha: Isten lesz.

A doktor megfogta kezét s egy pillanatig nem engedte el. Szeme a bizonytalanba révedt.

- Mire gondol, Georg?

- Arra, hogy ez megint olyan, mint azon az estén: megint a csodálatosra vár, Istenre, és tudja, hogy eljön... És véletlenül én is idejöttem, várni...

Klára asszony könnyedén és derűsen fölemelkedett. Nagyon fiatalnak látszott.

- De most meg is várjuk.

Olyan örömmel és egyszerűen mondta, hogy a doktornak el kellett mosolyodnia. Így vezette át az asszony a másik szobába, a kisfiához.

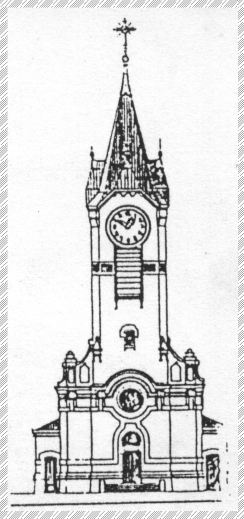
Ebben a történetben nincs semmi, amit a gyerekek ne tudhatnának. Csak a sötétségnek meséltem el, más senkinek. És a gyerekek félnek a sötétségtől, elfutnak előle, s ha egyszer sötétben kell maradniuk, behunyják szemüket és befogják fülüket. De egyszer majd számukra is eljön az idő, mikor megszeretik a sötétséget. S akkor meghallják tőle ezt a történetet, és jobban megértik.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, Liszkai Tamást, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 17.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd - Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Január folyamán a **hétköznapi miséket** a gyászmisék kivételével a Kartal Házban mutatjuk be.

Február 17-én, pénteken, valamint 21., kedd és 23. csütörtök között a **szentmisék elmaradnak.**

Február 24-én, pénteken a **szentmise 18 órakor kezdődik.**

A házszenteléseket február hó folyamán a **Tisza sor, majd a Dózsa, Szegfű és Táncsics utca** házaiban végezzük. Akikhez nem sikerül bejutni, vagy megbeszélte időpontra kéri a házszentelést, igényüket jelezzék a plébaniahivatalban személyesen, vagy a plébánia mobiltelefonszámán (30/359-1050) hívás ill. sms útján, vagy a roszkeplebania@citromail.hu e-mail-címen. A külterület házainak megszentelésére terv szerint február végén kerül sor.

Szentmiseszándékok íráthatók a plébaniahivatalban, vagy a szombati és vasárnapi szentmisék előtt, ill. után a sekrestyében.

Akik 2012-ben egyházi házasságot szeretnének kötni, kérjük, jelezzék igényüket lehetőleg február végéig a plébaniahivatalban.

Hirdetés

Egy kisgyermekes édesanya albérletet keres Röszkén tartós jelleggel.

Szívesen vállalja idős emberek gondozását is megegyezés szerint.

Akinek van felajánlani való albérlete, kérjük, jelezze a plébaniahivatalban, vagy a Karitás telefonszámán.

06-20-400-5868

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

Az új bunda

A férfi kedvenc ételeit tálalta fel a felesége és utána a legillatosabb feketekávé. A férj mosolyogva figyelte feleségét. Tudta, hogy ezután mi fog következni. Az új bunda.

Valóban így volt. Az asszonyka elkezdte a duruzsolást:

- Kis uram, be kellene szerezni a téli holmikat.
- Úgy ám. Én is gondoltam. Fát – szenet. És mi kell még?
- Hát... a ruhaféléket. Magának is kell.
- Nekem kell, édes? Hiszen tavaly, mint vőlegény a maga kedvéért vettem új télikabátot.

– Igaz...

– És maga is akkor kapta anyukájától azt a szép új télikabátot a nagy szőrmegallérral. Ugye?

– Igen... De hát... hát. Leánynak pompás volt. Hanem tudja, kis uram, most már asszony vagyok. És az asszonynak a mi rangunkban már bundája van.

– Hm. Bunda?

– Igen, bunda. Tiszta szőrme. De csak a valódi úri és elegáns. Inkább semmit, mint olcsó utánzatot.

– És mennyibe kerül egy elegáns bunda?

– Oh... hát... hát az egyszerűbb kitelik már ezer pengőből is.

– Ezer pengő... És feltétlenül szükséges?

– Igazi úriasszony nem is vehet mást estélyi ruha fölé, mint bundát.

– És ha télikabátot vesz rá, akkor már nem úriasszony? Akármilyen nemes a szíve, úri a lelke, finom a viselkedése?

Az asszonyka duzzogni próbált:

– Látom, hogy sokallja tőlem azt az ezer pengőt.

– Én nem sokallom, drágám, igazán nem. Tízszer annyit sem sokallnék a szép kis feleségemtől. Csak egytől félek.

– Ugyan mitől?

– Hogy fázni fog a bundában.
– Fázni? Bundában? Nem értem mit beszél!
– Olyan melegszívű leány volt az én kis feleségem. Tudom, az anyukája még panasolta is, hogyan osztogatja szét holmiját a szegényeknek. És ha a melegszívű kislányokból hiú asszonykák lesznek, akkor az azt jelenti, hogy kezd kihűlni a szívük melege. És ha egyszer kihűl az ember szíve, akkor hideg és rideg neki a világ a legmelegebb bundában is.

Az asszonyka hallgatott.

– Haragszik? – kérdezte a férje engesztelve.
– Haragszom. Látom, hogy minden ürügyet kitalál, csak hogy ne kelljen ideadni a bunda árát.

– Nem, igazán nem azt sajnálom a kis feleségemtől – felelte a férfi és már indult is a pénzszekrény felé.

– Tessék.

Az asszonyka szeme felragyogott.

– Drágám! Nekem adja?

– Természetesen.

– A bundára?

– Arra, vagy bármire, amire akarja.

Az asszonyka ujjongott.

– Még ma délután megveszem a kiszemelt bundát!

A férfi indult. Kissé kedvetlen volt.

– Hová megy már, drágám?

– Karcsi ügyében járok el. Itt volt könyörögni. Nem tud állást kapni szerencsétlen. Megígértem, hogy elmegyek a Kegyelmes Úrhoz, de úgyis tudom, hogy hiába lesz. A Kegyelmesnek van már más, szívéhez közelebb fekvő pártfogoltja.

– És Karcsiékkal mi lesz?

– Állás nélkül marad a szerencsétlen flótás télire.

Megcsókolta feleségét és elment. Az asszonyka magára maradt a bunda árával és egy keserves gondolattal. Bántotta a Karcsiék ügye.

– A Karcsi urának volt gyermekkori jó barátja és iskolatársa. Nyolc évig voltak együtt intézetben és Karcsi a Bánátban kapott állást! A Bánát elveszett, Karcsi – aki nagyon korán nősült – fiatal feleségével menekült. Nagy nehezen kapott állást egy vállalatnál. A vállalat pedig ebben az évben megbukott és Karcsi kenyér nélkül maradt feleségével és három pici gyerekkel.

És nincs remény, hogy állást kapjon... És jön a tél... És olyan hideg lesz a világ... Hideg lesz nagyon, hogy megfagy még a jószívűeknek melegsége is és nem tudnak könnyöretre gyulladni...

Az asszonyka felsóhajtott:

– Istenem, Istenem... ne engedd kihúlni a szívemet.

*

A férfi késő este jött haza. Felesége ragyogó arccal fogadta:

– Megvan a kiszemelt bunda? – kérdezte a férfi, erre vélve felesége ragyogó mosolyát.

– Megvan! – felelte vidáman a feleség.

– Hol van?

– A boltban.

– Mikor küldik el?

– Ide bizony soha.

– Nem értem, drágám.

Az asszony a férjéhez simult:

– Érzi a szívem melegét? Akkor meg kell, hogy értse is. Nem hűlt ám ki a kis feleségének a szíve melege!

Odahajolt a férje füléhez és belesúgta:

– Az új bunda ára Karcsiéknál van...

A férj nem tudott szólni, csak forrón ölelte magához a feleségét. Nem csalódott benne. Ez az a drága jó szív, amelyet kiválasztott magának egy egész életre.

Az asszonyka pedig meghatottságtól könnyes szemekkel mélézött maga elé és úgy súgta:

– Hogy milyen hálásak voltak... A téli hónapokban, ha nehezen is, de mégis megél belőle valahogy az egész szerencsétlen kis család... Az a három kis szöszi apróság. Olyanok, mint az angyalok...

Férj és feleség összemosolygott. És boldogok voltak mind a ketten nagyon – nagyon – nagyon.

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

Waldinger Ágnes

Amikor várod az enyhülést...

*Amikor várod az enyhülést,
Bekeményít a tél.
Így búcsúzik utoljára,
Készül a busójárásra.*

*Üldözzük el hamar,
S jöhet a szép tavasz.
Jöjjön a farsang,
Jókedvünk ragad.*

*Ha az erdőt járod,
Kibújnak a hóvirágok.
Még egy kicsit szorít a tél,
Aztán egykettőre reped a jég.*

*Rügyeznek a fák,
Dalolnak a madarak.
S nem kell többé
Söprögetni a havat.*

*/Azt hiszem idén is csak így lesz!
"Január, február, itt a nyár"
Ahogyan öregapám
százszor is megmondta már./*

Ünnepi kipróbált receptek

CIBERELEVES

Hozzávalók:

- 4-5 gerezd fokhagyma
- 1 dl tejföl
- 1 dl tej
- fél citrom
- liszt

Elkészítés:

Tegyünk fel 1,5 liter vizet főni, adjunk hozzá 4-5 gerezd apróra vágott vagy zúzott fokhagymát, forraljuk fel, majd egy evőkanál liszttel elkevert tejjel és tejjel habarjuk be. Fél citrom levével ízesítsük savanykásra, majd – gyenge tűzön – melegítsük át.

GÁDICA

Hozzávalók:

- 1 kg burgonya
- 3 nagy fej vöröshagyma
- liszt
- olaj
- tejföl
- só
- bors

Elkészítés:

A nagyobb kockára vágott vöröshagymát forró olajon fonnyasszuk meg. A meghámozott, felszeletelt krumplit főzzük meg sós vízben, majd levét leöntve törjük át. Keverjük hozzá 2-3 evőkanálnyi lisztet, ízesítsük sóval, borssal és fortyanásig főzzük tovább, hogy sűrű pépet kapjunk. Egy kiolajozott jénai tálba szaggassunk galuskákat a püréből. Locsoljuk rá az üvegesre párolt hagymát és szaftját. Előmelegített sütőben rövid ideig – pirulásig – süssük. Tálaláskor meghinthetjük tejjel.

Édes változatban a krumpli főzésénél kevesebb só és bors kell hozzá. Üvegesre párolt hagyma helyett pedig cukrozott mákkal hintsük meg a krumpli galuskákat.

Jó étvágyat!

Kalendárium

Február 17. A SZERVITA REND ALAPÍTÓI: SZENT BONFIGLIO, BONAGIUNTA, MANETTO, SOSTEGNO, AMADIO, UGUCCIONE, ALESSIO

Firenze városa, ahol ők heten éltek, az 1208--1220 közötti rövid békés időszak után ismét szüntelen háborúba bonyolódott Píza, Sziéna és Pistoia ellen, ugyanakkor a császár és a pápa között évszázadok óta húzódoó harcokban is részt vett. A város két pártra szakadt: welfekre és ghibellinekre, akik egyik nap többé-kevésbé békességben éltek, a másikon pedig engesztelhetetlen gyűlölettel támadtak egymásra. A hét alapító kereskedő volt, azaz a kereskedők céhébe tartozott. A céhnek saját törvényei és szabályai voltak, élénk kereskedelmi és üzleti kapcsolatot tartott fenn Kelet és Nyugat piacával, s a város konzulaira és sorsára nagy befolyással volt. A kereskedők nemcsak a város növekedő jólétéhez járultak hozzá jelentős mértékben, hanem új gondolatvilágnak, a fellendülő műveltségnek és vallásos gondolatoknak is hordozói voltak.

A „hetek” Franciaországban, Flandriában és számos itáliai városállamban tett gyakori utazásaik alkalmával megfigyelhették egyrészt azokat a károkat, melyeket a vallási elvadulás okozott, másrészt a vallási élet új fölvirágozását is, különösen a laikusok körében, akik testvérületekbe tömörültek. Megéreztek valamit az általános nyugtalanságból, az akkori egyházi állapotok szülte ellenérzésekből, de minden dolog megújulásának várásából is, amelynek fő szószólója Joachim a Fiore (+ 1204) lett.

Egy közelebről meg nem határozható időben a „hetek” vezekelni kezdtek. Ilyen vezeklő csoportok a 12. század végén elsősorban Itáliában keletkeztek, különösen Firenzében. Mint a világban élő, a világtól azonban bensőleg elszakadt keresztények arra törekedtek, hogy vezeklésben és szegénységben a szegény és megfeszített Krisztus követésének éljenek.

Valószínűleg 1233-ra tehetjük első „megtérésüket”, vagyis felvételüket a bűnbánó testvérek („fratres de poenitentia”) közé. Ez az év -- hála a dominikánus és franciskánus prédikátorok vallásos kezdeményezéseinek -- Közép-Itália északi részében az Alleluja vagy másképp A nagy imádság éve lett. Az „Alapításlegenda” szerint ez az év számít a szervita rend alapítási évének, bár a történészek ezt kétségbe vonják. Valószínűleg valamivel később szakítottak családi kötelezésekkel

és vonultak vissza a város kapui előtt lévő Cafaggióba, hogy „nagyobb szabadságban élhessenek a szemlélődésnek” és amellet folytathassák az irgalmasság cselekedeteit felebarátaik javára.

Szó szerint és válogatás nélkül akarták követni az evangéliumot, mint Szent Ferenc. Miután rátaláltak a „drágagyöngyre”, az Apostolok Cselekedeteinek egyházát vették példaképül, s szegénységben és felebaráti szeretetben akartak élni.

Nemsokára azonban úgy látták, hogy Cafaggióban még túlságosan közel vannak a világhoz, így távolabb eső helyet kerestek. Körülbelül 1241- ben a Monte Senarióra vonultak vissza, mintegy 18 kilométernyire Firenzétől északra, hogy remeteéletet éljenek és tökéletesen nyitottak és készségesek legyenek Isten szolgálatára és indításaira.

Lehetséges, hogy Veronai Szent Péter, aki később a domonkos rend első vértanúja lett, ajánlotta nekik, hogy vegyék föl a Szűz Mária társasága, Szűz Mária szolgálói megnevezést (innen a szervita név). Firenzében 1245-től bizonyítható okmányszerűen e név. Szent Ágoston reguláit fogadták el, és fekete rendi ruhát választottak maguknak, amelyről föl lehetett ismerni őket.

A társulást a firenzei püspök, majd 1249-ben Capocci bíboros, Toscana pápai legátusa ismerte el és hagyta jóvá. A szervita rend 1255- ben nyerte el a végleges pápai jóváhagyást.

Miután a „hetek” közössége a pusztában bensőleg és külsőleg megszilárdult, életüket az ünnepélyes szegénységi fogadalomra alapozták. Ez véglegesen meghatározta törekvésüket, hogy a szegénység közösségében éljék az evangéliumi életet.

Közösségi életük középpontjában a „lectio divina” (lelkiolvasmány, elmélkedés), a mise, a zsolozsma és a szegények szolgálata állt.

Közösségi útjuk az evangélium szellemében és a szemlélődő élet (remeteség) klasszikus „regulája” szerint alakult: Isten keresése a világban a vezeklő étellel, elszakadás a világtól az evangéliumi szegénységgel, s a mind nagyobb magány vállalása mindaddig, amíg Isten hegyének „kopárságában” el nem érik az Úrral való egyesülést. Krisztus útját követték akkor is, amikor a „pusztaságból” visszatértek az emberi közösségbe; újból megtelepedtek Firenze kapui előtt.

Krisztus követését egyre erősebben összekötötték Anyjának követésével. Szűz Mária kifejezetten vagy hallgatólagosan mindig jelen volt a „hetek” minden cselekedetében és gondolatában. Máriával való kapcsolatuk az „engedelmességből fakadó tettek, igaz szolgálatok és tiszteletmegnyilvánulások egész summájában” öltött konkrét formát. Minden liturgikus cselekmény, sőt a közösség minden

cselekedete Ave Máriával vagy Salve Reginával – a kor vezeklő mozgalmainak nagyon kedvelt imádságával – kezdődött, és a szombat Isten Anyjának napja lett. Olyan mozzanatok ezek, amelyek annak a kornak egyéb rendalapításainál is megfigyelhetők.

Így a „hetek” ájtatossági magatartása, miközben minden tettüket „Isten nagyobb tiszteletének” szentelték és Krisztus „egészen különlegesen az Uruk” volt, egyre erősebben és világosabban máriás jellegű lett. Ezzel beálltak a máriás népi ájtatosság akkoriban már erős sodrába, így gazdagítva azt a lelki életet, amelynek végül is egyetlen középpontja és célja az Úr Jézus Krisztus.

A birtoklástól való tökéletes elszakadásuk az evangélium életerejéről és hatékonyságáról tanúskodott polgártársaiknak, különösen az előkelőknek és a gazdagoknak. Ezzel az Egyház megújulásához is hozzájárultak, hiszen a szó szerinti evangéliumi életet a hierarchia iránt tanúsított tökéletes engedelmisségben, azaz az Egyház keretein belül élték meg.

A hét alapító, akik közül három a hagyomány tanúsága szerint a rend általános vezetője volt, egyre inkább visszavonult a hallgatásba. Az új rendi család pedig növekedett és áldásosan munkálkodott.

Amikor a hét rendalapító kultuszát az Egyház jóváhagyta, a rendben az ünnepet a pápai jóváhagyás emléknapjára, február 11-re tették. A rendalapítókat 1888-ban avatták szentté, és a római naptárba is február 11-re jegyezték be ünnepüket. Mikor azonban 1907-ben bevezették erre a napra a Lourdes-i Szűzanya ünnepét, a rendalapítókat február 12-re tették át. 1969 óta február 17-én ünnepeljük őket, mert a hagyomány úgy tudja, hogy az egyik rendalapító, Falconieri Alessio ezen a napon halt meg.

A szervita rend hét alapítója alig kerül szemünk elé mint külön személyiség. „Szent csoportként” éltek, egyéni vonásaik nem ismertek.

Az új rend megerősödéséhez és elterjedéséhez nagyban hozzájárult egy egyházpolitikai mozzanat: 1250-ben Capocci kardinális kibocsátott egy dekrétumot, amely szerint a szerviták előljárói fölhatalmazást kaptak arra, hogy a kiközösített II. Frigyes császár párthíveit, ha felöltik a rendi ruhát, föloldhatják az őket is sújtó kiközösítés alól. Ezért sok német lovag belépett az új kolostori közösségbe, mivel nem volt más módjuk arra, hogy megtalálják az Egyházzal való kibékülést.

(Összeállította: Kiss Gábor)

A húshagyó kedd

Húshagyó kedden sok száz éve nagyot sóhajt egész Európa:

Carne vale, azaz: Hús, ég veled!

A böjtölés annyit jelent, hogy a böjtölő leegyszerűsíti az életét.

Nem eszik, és nem iszik, csak éppen annyit, amennyit feltétlenül szükséges. Táplálkozástudósok szerint a böjt a hosszú élet egyik alapvető titka. A negyvennapos böjtre a Bibliában sok példát találunk.

A legfontosabb mégis Jézus története. Őt negyvennapos böjt után kísértette meg a sátán. Csupa olyan dologgal, amit egy ember maga is nap, mint nap átél. Jézus győzelmet aratott a kísértések felett, és ez erőt ad arra, hogy a keresztény ember újra meg újra megpróbáljon jó lenni.

A nagyböjt (a húsvétot megelőző 40 nap) mai gyakorlata, amelynek kezdetét a nagyböjt első vasárnapját megelőző szerdára tették, a VII. században alakult ki. Így hamvazószerdától húsvétvasárnapig nem negyven, hanem negyvenhat nap telik el. Fontos azonban, hogy a közbeeső hat vasárnap nem böjti nap!

A vasárnap, s ez minden vasárnapra érvényes, ugyanis ünnepnap. Az asztalközösség, a közös étkezés, még a vasárnapi családi ebéd is az istentisztelet egy formája.

Ez az időszak hamvazószerdától tehát nagycsütörtök estig, a mise megkezdéséig tart.

Az idősebb emberek még emlegetik a „negyvenölést”, ami abból állt, hogy aki tartotta, negyven napig csak egyszer evett napjában.

Húst és zsíros ételeket a nagyböjtben nem ettek. Külön edényben olajjal vagy vajjal főztek. Elterjedt böjti étel volt többek között a korpából készült savanyú leves, az egyszerű, sóban főtt bab, az olajos káposzta, aszalt gyümölcs, főzelékfélék, különböző halételek, tojásételek, kalácsok. A felsorolás azt mutatja, hogy az ételek helyes megválasztásával a böjti napokon is lehet választékosan étkezni.

Viccek:

Egy pasi bemegy a kocsmába és rendel egy sört.

- 300 forint lesz! – mondja a csapos.

A pasi elővesz 60 db ötforintost és beszőrja a pult mögé! A csapos nagyon ideges lesz, de hát nem tehet semmit.

Másnap ismét bemegy és iszik egy sört. Fizetéskor ad egy ötszázast a csaposnak, aki a visszajáró 200 forintot szétszórja a kocsmában.

Mire a férfi letesz 100 forintot a pultra:

- Kérek még egy sört!

Kétülékes repülőgépen utazik a szóke, amikor a pilóta váratlanul szívrohamot kap és meghal. A szóke belekiabál a rádióba:

- Torony, segítsenek, bajban vagyok! Meghalt a pilóta!

- Nyugalom hölgyem! - jön a válasz a toronyból - Először is adja meg a magasságát és a helyzetét!

- 165 centiméter vagyok és itt ülök a pilótafülkében.

Egyszer egy angol elment kirándulni Skóciába. Mivel olvasott skót vicceket, meg akarta tudni, hogy az itt lakók tényleg zsugoriak-e, ezért bekopogott egy házba és egy pohár vizet kért.

Erre egy hölgy gyönyörű bögrében egy pohár tejet hoz neki. Az angol jóízűen megissza, majd így szól:

- A skót viccek nem is igazak, én egy pohár vizet kértem, mégis egy bögre tejet kaptam.

- Áh, kedveském ezt már úgysem itta volna meg senki, hisz belemászott és megfulladt benne egy patkány.

Az angol kezében megremeg a bögre és elejti. Erre a hölgy felháborodva:

- Hé ember, hát maga mit csinál? Eltörte a nagy bilijét!

Egy városlakó, leköltözik vidékre a németjuhász kutyájával. A szomszédja nagy nyúltenyésztő. Összebarátkoznak, nyúltenyésztő mutatja a hősüneknek a legértékesebb öreg bak nyulát, ez mindenféle díjat nyert, felbecsülhetetlen érték. Egy reggel látja a fazon, hogy jön át a kutyája a szomszédból, szájában a díjnyertes nyúl. Fazon nem akar összeveszni a szomszédjával, szépen lemossa a döglött nyulát, hajszárítóval megszáritja, olyan, mint új korában. Szépen becsempészi a nyulát a ketrecébe. Később látja a fickó, hogy a szomszéd ül az udvaron és nagyon magába van roskadva.

Kérdi, hogy mi a baja.

- Megdöglött a díjnyertes baknyulam.

- Hát ez szomorú.

- Az semmi! Eltemettem a kert végében, most meg megint itt van a ketrecében!!!

Rejtvények!!!

Az itt felsorolt településnevek vízszintesen és függőlegesen olvashatók az ábrában. A megmaradt betűket sorban összeolvasva a következő vicc poénját kapja:

A	B	O	N	Y	C	S	G	A	M	Á	S
E	N	R	D	E	N	C	S	H	Á	Z	A
K	S	O	D	A	M	A	D	A	R	A	S
E	Á	S	D	S	O	K	A	J	K	A	T
C	R	Z	O	Z	R	E	T	Y	E	K	J
E	O	I	T	E	Z	Ó	K	O	B	Á	G
L	S	B	A	R	T	É	K	E	S	A	N
T	D	P	R	E	V	U	A	P	C	H	D
Á	J	Á	C	N	Á	A	B	Ő	M	A	B
C	D	H	A	C	R	U	G	O	D	H	A
S	Á	I	L	S	A	K	Á	L	I	Ó	J
N	G	T	T	E	D	H	Á	C	S	T	A

Az orvos az ágyban fekvő alak fölé hajolt, aztán felegyenesedett, és így szólt:

- Asszonyom, nagyon sajnálom, de a férje már nem él.

Egy gyenge, tiltakozó hang tört elő az élettelen testből:

- Nono, még élek!

-

**ABONY, AJKA, APC,
ÁCS, ÁG, BAJA, BÓ,
DÁG, DENCSHÁZA,
ETYEK, GAMÁS,
HAHÓT, HÁCS, KÁL,
KECEL, MADARAS,
OROSZI, PÁHI,
SÁROSD, SZERENCSE,
TARCAL, TÉKES,
UGOD, VÁRAD, ZOK**

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre **sajnos** egyetlen helyes megfejtés **sem érkezett**:

A januári rejtvényünk helyes megfejtése:

„Mikor a csillagot meglátták, örvendeni kezdtek, igen nagy örömmel.”

CSODATÉVŐ

A röskei egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Abrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liszakai Tamás plébános
E-mail: csodatevo@citromail.hu